

dam necessitate, in bina versus membra distrahantur. Ceterum nulla labis est suspicio in disticho nobilissimo.

* Sl. 27. Integrum hoc distichon mutuatus est auctor carminis a *Valmikeio*. Cf. *RAMAY.* II. CAP. 61, SL. 22. Ibidem (II. CAP. 48, SL. 22) legitur ultimum hemistichium distichi vigesimi quinti.

* 48. a. सङ्ग । Dictio haec est usus frequentissimi, et maximi momenti in carmine nostro. Magnopere igitur interest lectoris veram eius vim penitus perspicere, quod vereor ut fieri possit, si quis notationi a clarissimo *WILSONO* allatae fidem habeat, quasi sit composita e praepositione सं et radice गम्. Hoc si verum esset, सङ्ग necessario foret adiectivum, et significaret *congre dientem* vel *comitem*. Quod nemo in dubium revocabit, qui composita similia: अनुग अतिग पारग etc. recte perpenderit. At सङ्ग est substantivum, et significat studium vel affectum, quo animus vehementer tenetur, Francogallice *attachement*. Est vocabulum simplex, a radice षङ्ग vel षस्त् eodem modo derivatum, quo भङ्ग a भङ्ग et स्वङ्ग (परिष्वङ्ग) a घङ्ग. Hoc inde patet, quod huic substantivo sexcentis nostri carminis locis respondet participium eiusdem verbi सक्त, cum sensu praesentis pro adiectivo usurpatum. Ut Indorum more definiam: सक्तः सङ्गे भवति यस्य सः । In catalogis radicum verbum ipsum, ut fit, explicatur per substantivum a se derivatum: षङ्ग — सङ्गे । Variat autem scriptura: cl. *WILSONUS* exhibet षस्त् quod magis mihi placet. Etenim punctum superscriptum (*anusvāra*) in radicibus denotat nasa-